

● ÚVODNÍK

NOVÉ SRDCE

A dám jim jedno srdce a nového ducha vložím do vašeho nitra, odstraním z jejich těla srdce kamenné a dám jim srdce masité, aby žili podle mých ustanovení, zachovávali má nařízení a plnili je. Ezechiel 11,19 – 20

Žijeme v době, kdy se velká pozornost věnuje image. Je snaha o rychlá instantní řešení, která budou co nejlevnější a neefektivnější a také dostatečně efektní. Mnoho věcí a naneštěstí i lidí se snaží tvářit jinak, než jaké resp. jací skutečně jsou. Tomuto trendu se lehce můžeme přizpůsobit i my, křesťané. Celá Bible nás ale znovu a znovu odkazuje na to, že člověk se dívá na to, co vidí, ale Hospodin hledí k srdci.

Citovaný text z proroka Ezechiele má bezesporu své konkrétní historické naplnění a týká se Izraele. Současně, stejně jako mnoho dalších biblických míst, má význam ještě další a týká se i nás, kteří jsme byli naroubováni na ušlechtilou olivu. Když čtu tento text, vždy si znovu kladu otázku, nakolik se týká mne osobně. Nakolik se týká okamžiku znovuzrození, kdy se mnou Bůh udělal zásadní změnu, a nakolik se jedná o proces, který dále pokračuje.

Předně se dozvídáme, že Bohu nejde o vnější změnu, o image resp. o něco, co se můžeme naučit na kurzu asertivity, ale o zásadní změnu uvnitř, tedy o změnu srdce. Máme se soustředit více na to, jací skutečně jsme, než na to, jak vypadáme navenek.

Božím plánem pro nás je, abychom „žili podle jeho ustanovení a zachovávali jeho nařízení“. Nesmíme na to zapomenout, současně si nesmíme poplést příčinu a následek. Změna našeho jednání nevypůsobí změnu srdce, ale je to přesně opačně. Bůh říká, že je to On, který odnímá srdce kamenné a dává srdce masité. Je to On, který umožňuje, abychom chodili po Jeho cestách. Masité srdce je předpokladem jakékoli změny našeho jednání, nikoli jeho důsledkem.

V Markovi 6,52 se dočítáme, že příčinou nepochopení toho, co Ježíš dělal, bylo ztvrdlé srdce učedníků. Můžeme tedy odvodit, že kamenné srdce se mimo jiné projevuje nízkou nebo dokonce žádnou citlivostí

na Božího ducha. U lidí, kteří Boha neznají, se projevuje necitlivostí na usvědčení z hříchu a zvěst evangelia, u věřících necitlivostí na usvědčení z hříchu a vedení Duchem svatým. To, co může způsobit změnu, je Boží dotyk. Potřebujeme být s Bohem, aby naše srdce měklo. V dopise Židům 11,6 se dočítáme,

**Chci hledat
Hospodina
a nechat
Ho, aby dělal
změny v mém
životě.**

že Bůh se odplácí těm, kteří Ho hledají. Určitě můžeme uvažovat o různých způsobech, jak se Bůh odplácí. Mne ale napadá jeden zásadní. Když Ho hledáme, tak On se nám odplatí tím, že se nám dá nalézt. A v Jeho přítomnosti jsem ujištěn o Jeho odpuštění, přijetí, jsem naplněn spravedlností, radostí a pokojem. Mé srdce měkne, padají

zbytky kamení. A tato změna se začne projevovat navenek. V Boží blízkosti dostáváme nové srdce, náš život se mění, jsme zahrnuti požehnáním, které jasně vidíme a reagujeme vděčností. A také začneme vidět hrůzu svého hříchu (Ezechiel 36,27 – 31) resp. hrůzu života bez Boha. Začneme hřích nenávidět. Zatímco to staré kamenné srdce bylo silné v konání hříchu, to nové srdce už nechce hřešit. V Boží blízkosti budeme dorůstat do dokonalosti měřeno dokonalostí Krista (Ef 4,13). To je Boží cíl pro náš život.

Boží plán pro nás není zvýšená snaha o změnu života. Jeho plán je, abychom Ho usilovně hledali a počítali, že se nám odplatí. A On to dělá. Dává nové srdce, dává svého ducha do našeho nitra a působí, že žijeme podle Jeho ustanovení. Nechci si plést příčinu s následkem, nechci se vracet ke své snaze se změnit, protože jsem mnohokrát zjistil, že nefunguje. Chci hledat Hospodina a nechat Ho, aby dělal změny v mém životě.

Je nádherné, že jsme pozváni do tak blízkého vztahu s Bohem a že jsme zahrnuti jeho přízní a zájmem. Kéž je to pro nás vždy povzbuzením a důvodem k vděčnosti.

Lubomír Ondráček

● SLOUPEK

Do chalupy se nám opět někdo vloupal! Ale nic neodnesl, nerozházel, jenom přespál. „Slušný darebák“ se nejspíš schovává kvůli horšímu deliktu, než je obyčejná krádež. Jedna milá oso-

ba mi na dotaz, jestli si koupila jízdenku, odpověděla udiveně a samozřejmě: „Já jezdím na černo“. Neomlouvala se ani nečervenala, je přesvědčená, že je to normální, když má málo peněz. Kamarád, slušný a čestný člověk, kterého jsem za šera potkala v lese, řekl, že jde krást! „Jenom trochu jablek, ty naše moc dlouho nevydržeš“, vysvětloval. Přemýšlím o sobě, jestli i já se v něčem nepřizpůsobuji, nepluji s proudem, neotupuji svědomí. Začíná to nenápadně: něco nedodržet, obejít zákaz, podlézt závoru, překročit zákon. Dnes o ničem takovém nevím a tak se raduji! Jak skvělého máme Boha, který hřích ukáže, a také odpouští!

Nanda

Jakmile dostaneš povolení, naučíš se jezdit a dokážeš, že jsi zodpovědný, můžeme se bavit o velbloudovi... veselé šestnáctiny, Josefe!

Z angličtiny přeložil Tomáš Božovský
Copyright Gospel Communications International,
Inc – www.reverendfun.com

PŘEČTĚTE SI

Změny na Černém Mostě	2
Misie v Řecku	3
Chvály v centru Prahy	3
Na návštěvě u Dohnalů	4
Zprávy z regionů	6

Změna scházení regionu Černý Most

Region Černý Most byl založen před lety jako nejmenší region sboru v reakci na stěhování některých členů sboru do oblasti Černého Mostu a dále na východ Prahy. Byla naděje brzkého početního růstu, která se ale nenaplnila, přestože skrze službu regionu někteří lidé uvěřili. Vzhledem k úbytku členů regionu, který byl hlavně způsoben odchody na jiné regiony nebo do jiných sborů, nebude pořádat region Černý Most od listopadu otevřené veřejné bohoslužby. Došli jsme k závěru, že zajistit veřejné bohoslužby je v současném počtu členů hodně náročné a v podstatě vyčerpá veškeré časové zdro-

je členů regionu. Budeme se scházet spolu s regionem Východ na jejich bohoslužbách. Na ČM se zaměříme více na aktivity během týdne, a to jak na skupinky, tak na příležitostné mimořádné aktivity. Také budeme mít pravidelně některé neděle neformální setkávání. K plnému fungování regionu s veřejnými bohoslužbami se navrátíme po nárůstu počtu členů, který stále vyhlížíme, modlíme se za něj a také chceme pracovat pro to, aby nastal. Budeme vděční i členům dalších regionů za modlitby a i případnou pomoc na některých aktivitách.

Pavel Louthan, Pavel Ondráček

ŠESTÁ setkání pro mladé

Šestá je nedělní shromáždění zejména pro mladé (ale přijít může kdokoli, takže se nemusíte bát nějakého věkového omezení), které je obvykle druhou nedělí od šesté odpolední hodiny v aule školy TGM v Holešovicích. Společně chválíme našeho Boha (nejenom ústy a hudbou, ale někteří třeba i tancem), posloucháme jeho slovo, modlíme se a očekáváme

Boží jednání.

A obvykle se taky bavíme nějakou «vykultálenou» hrou nebo scénkou. A samozřejmě nesmí chybět závěrečné občerstvení v předšálí. Šestá je tedy nejenom příležitostí společně uctívat Boha, ale je to také měsíční setkání

celé mládeže (což jsme před tím neměli) a také příležitostí poznat nové tváře, popovídat si s druhými a mezi námi očekávanými věcmi je i to, že přivedete svoje kamarády a známé, kteří se na Šesté můžou setkat s živým Bohem (proto před každou Šestou menší tým lidí chodí na evangelizace). Takže ať už pocházíte odkudkoliv, rádi tě zde uvidíme ☺.

Říjnová Šestá proběhla trochu netradičním způsobem ve stylu Alfy. Jen jsme neměli tradiční stoly, ale sedělo se na igelitech (zní to možná divně, ale v sálu je koberec, a tak igelity nejenom vymezovaly daný „stůl“, ale zároveň měly přispět k tomu, abychom nenadělali nepořádek). Po celou dobu (pokud někdo

nemluvil) zněla hudba, která lehce navodila dobrou atmosféru, a tak se mohlo začít. Po úvodním seznámením (sice jsme se většinou znali, ale i tak přišlo pár hostů, což bylo skvělé) a jídle (kterého rozhodně nebylo málo) proběhla hra po «stolech». Její vítěz si odnesl sladkou

odměnu. Následovaly tři písně a nedlouho po nich krátká promluva. Mluvil Chris (anglicky) s překladem (Kamil), a to na téma Ježíš je cesta, pravda i život. Probíral každý bod zvlášť a ke každému měl vždy krátkou ukázkou ze známých filmů (jako je Star Wars nebo Matrix). Pro mě osobně byla nejzajímavější jeho dvě svědectví, která zazněla na konci. Přece jenom příběh «ze života» dá celému proslovu něco navíc. A tak se pomalu všichni pustili do diskuze (někteří vydrželi diskutovat nad otázkami dost dlouho). Přes jisté počáteční obavy, jak to vlastně dopadne, se nakonec večer uzavřel a myslím, že můžu říct, že se to povedlo. Příště už bude zase «normální» Šestá. Určitě přijďte, bude to stát za to ☺.

Šimon Ondráček

Prorocství

Obnova Srdce, 11. 12. 2012

Před půlnocí z 11. na 12. 12. 2012 jsem měl živý sen. Byli jsme jako společenství věřících ve vinohradu. Mezi přítomnými jsem jasně poznal našeho pastora Luboše Ondráčka. Společně jsme zpívali a snažili se chválit Boha, ale nešlo nám to, nemohli jsme se do toho nijak dostat. Pak jsme začali slavit Památku Páně a každý z nás osobně chválil Hospodina. V té chvíli jsem pocítil změnu atmosféry a obklopila nás přemáhající svatá Boží přítomnost, jako bychom byli v oblaku Boží slávy.

Stál jsem uprostřed vinice s otevřenou Bibli a sledoval text. Ten mi pojednou začal mizet před očima. Text celé stránky se vždy zatočil jako vír a z Bible přešel do mého srdce. Slova mi zaplňovala srdce a v Bibli zůstávaly stránky jako čistý nepopsaný papír. Hrozně jsem začal brečet, ale byl to pláč hluboké radosti z Boží blízkosti. Přistoupil ke mně bratr, kterého jsem znal od mládí, plný Božího slova, lásky k Bohu i k lidem. Byl to můj duchovní otec. Ukazoval jsem mu vyprázdněné stránky v Bibli a on se rozplakal se mnou.

Probudil jsem se a stále jsem zakoušel hlubokou Boží blízkost v Duchu svatém. Přemýšlel jsem o snu a vybavily se mi tyto verše z Bible:

Mk 12,29 „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný.“

Budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí, a svého bližního jako sebe samého.“

Ezechiel 11,19 A dám jim jedno srdce a nového ducha vložím do jejich nitra, odstraním z jejich těla srdce kamenné a dám jim srdce masité, aby žili podle mých ustanovení, zachovávali má nařízení a plnili je. I budou mým lidem a já budu jejich Bohem.

Jeremjáš 31,33 Ale toto je ta smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po těchto dnech, je Hospodinův výrok: Svoji Tóru /Zákon/ dám do jejich nitra a zapíšu ji na jejich srdce. Budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. Nebudou již učit jeden druhého ani každý svého bratra slovy: Poznejte Hospodina! Protože mě budou znát všichni, od nejmenšího do největšího, je Hospodinův výrok, protože odpustím jejich vinu a na jejich hříchy již nevzpomenu.

Ve snu je popsán postup pro obnovu Božího lidu.

Naše srdce mohla časem místy z různých důvodů zatvrdnout – dlouhodobě nevyslyšené modlitby, ochabnutí víry, rutina nebo něco jiného. Písmo nás nabádá, abychom zorali úhor a neseli do trní. Čas, kdy ke mně Bůh mluvil – před půlnocí, kdy den byl téměř u konce a pár dnů před koncem roku, znamená poslední dobu.

● JAKÉ TO BYLO

Půl dne chval v centru Prahy

Mám velkou radost z Davidova stánku, který byl na Staroměstském náměstí v Praze. Vnímám silnou Boží přítomnost od začátku až do konce a kvůli tomu to děláme. Děkuji všem, kteří jste přijeli, věřím, že jste byli požehnání, bylo to na vás vidět. Modleme se společně za pražskou církev, aby ji Pán uzdravil a proměnil, aby pochopila význam

těchto míst slávy a uctívání ať už ve skrytu nebo na veřejnosti.

To, o co jde v Davidově stánku, je spojení srdcí v Boží bázní a ponoření se do proudu Ducha svatého. Pak je chvála duchovní mocnou skutečností, není to jen zvuk tónů a hlasů, ale je to duchovní spojení s Bohem a propojení nebe se zemí. A každý člověk se může dostat do této sféry Ducha, kdy ví, že je napojen na nebe a že modlitba, kterou se modlí – „Přijď království tvé“ je realitou v té chvíli.

Mám obrovskou radost z toho, že jsem viděl, jak nevěřící lidé reagují na Boží přítomnost. Někteří nesměle zvedali ruce a chválili radostně Boha, jako my. Někteří se modlili, několik lidí přijalo Pána a mnoho lidí nám děkovalo za slova evangelia.

Byli zasaženi v srdcích Boží láskou. Bezdomovkyně tam začaly tancovat a byly v proudu ducha – myslím, že zakusili trochu radosti ve svém beznadějném životě. Dvě mladé ženy z Francie odposlouchaly jednu chválu a přidaly se k nám v češtině. Měli jsme rozhovory s muslimy, byli velice otevření a hladoví po Bohu. Rozdaly se stovky Nových zákonů, díky za práci Gedeonů a vůbec všech, kteří jste tam sloužili lidem. Velké díky! Kázalo se tam evangelium v češtině, angličtině a španělštině – díky všem Božím mužům, kteří se směle postavili před zástupy lidí a hlásali Boží osvobozující pravdu! Díky! Není to o nás, ale o našem nádherném Bohu. Jemu jedinému patří sláva!

David Loula

Půl dne chval v centru Evropy

Na Staroměstském náměstí se konala naprosto jedinečná akce: dvanácti hodinový program chval a uctívání (Davidův stánek). Jedinečné to bylo z několika důvodů.

1. Je dost pravděpodobné, že ještě nikdy v dějinách naší země v centru našeho města nezněla chvála a uctívání dvanáct hodin.

2. Místo akce bylo na místě popravy 27 českých pánů. To bylo velmi symbolické. (Na místě, kde byla brutálně potlačena reformace v naší zemi, zněla svobodně chvála Ježíši Kristu.)

3. Staroměstské náměstí je střed Prahy. Praha je hlavní město naší země. A naše země je ve středu Evropy. Pokud věříme tomu, že chvála a uctívání má duchovní vliv a je to forma duchovního boje, pak to bylo velmi strategické místo.

Rozhodně tím ale neříkám, že všichni účinkující (jak skupiny, řečníci a podobně) se chovali srozumitelně a nevýstředně. To ale význam akce (podle mne) nesnížilo.

Petr Kácha,
vedoucí regionu Střed

● MISIE

Na misi v Řecku

Marta (region Východ) se v létě s podporou svého regionu vydala na dva měsíce do Řecka, kde se v rámci mezinárodního týmu věnovala službě muslimským uprchlíkům. V listopadu bude pořádat prezentaci z tohoto výjezdu. Už teď nám odpovídala na několik otázek.

V létě jsi jela sama na dva měsíce sloužit uprchlíkům v Řecku. Jak ses k tomu dostala?

Předtím jsem byla několikrát na misijních výjezdech se službou uprchlíkům. Poslední z nich byl do Patry v Řecku, kde ale pro mě jako ženu nebylo tolik příležitostí k přímé službě. Věděla jsem, že v Aténách funguje křesťanské středisko pro uprchlíky, kde jsou i ženy s dětmi a uvažovala jsem, zda bych se tam mohla nějak dostat. O těchto prázdninách jsem si potřebovala splnit dvouměsíční praxi do školy (sociální práci), a tak se podařilo to spojit.

S kým a jak jsi tam sloužila?

Zapojila jsem se do týmu křesťanského cent-

ra pro uprchlíky Helping Hands. V týmu bylo kolem patnácti lidí, převážně Američanů, ale i tři Řekové, Albánec či Kanadáné. Distribuovali jsme jídlo a oblečení, navazovali kontakty, mluvili s lidmi o Ježíši a pro zájemce organizovali biblické studium a volnočasové aktivity.

Komu jste tam sloužili?

Věnovali jsme se uprchlíkům, převážně perský mluvícím – tedy Afgháncům a Íráncům. Já sama jsem se věnovala hlavně ženám a dětem.

Utkvěli ti v paměti nějakí konkrétní lidé nebo příběhy?

Krátce po svém příjezdu byla křtěna jedna

Afghánka, s níž jsem se později více seznámila. Do Řecka přišla sama s dvěma malými dětmi, protože ji manžel opustil. Uvěřila v Helping Hands. Pomáhala jsem také v íránských sborech, kde jsem se seznámila s dalšími lidmi. V paměti mi třeba utkvěla jedna mladá íránská žena, která s manželem opustila svou zemi právě proto, aby mohli poznat křesťanství. ☛

Říkáš, že jsi chodila do íránské církve. Jaké to tam bylo? Jak se ti podařilo se zapojit?

Mohla jsem pomáhat ve chvalách a zažít, jak funguje církev z lidí, kteří vyrostli v jiné kultuře. Bylo to náročnější než služba ve středisku, protože se tam mluvilo pouze persky a občas to bylo lehce chaotické. Bylo ale úžasné vidět obrácené muslimy, jak nadšeně chválí Boha.

Na výjezdu jsi byla v době muslimského postního měsíce Ramadánu. Projevovalo se to nějak ve službě uprchlíků?

Většina afghánských uprchlíků dodržovala celodenní půst včetně zákazu pití. Na programy jich proto chodilo méně. Nechtěli

chodit v horkém počasí zbytečně ven. Hodně jsem si uvědomovala, jak jsou muslimové svázáni zákonem a doufají, že dodržováním půstu si zajistí od Boha odpuštění.

Co ti výjezd přinesl?

Nové přátele a zkušenosti. Vděčná jsem za možnost poznat osobně řadu afghánských žen a rozmluvit se persky. Také jsem si uvědomovala, že je poměrně jednoduché vyrazit na misi a sloužit muslimům.

Marty se ptal Jirka Bukovský

Zajímá-li vás víc, jste zváni na prezentaci z výjezdu s vyprávěním a fotkami ve středu 20. 11. 2013 od 18:00 hodin do sboru KS Praha, Na Žertvách 23, Praha 9.

je Jirka hodně unavený, ale je to neúměrné k tomu, co dělá, i když toho dělá opravdu hodně. Tak se modlit proti únavě.

Ve sboru je asi 30 členů, ale schází se o dost více. Kdyby přišli najednou všichni i s hosty, nevejdou se do sborové místnosti. To je skvělé, ale zároveň trochu problém. Bohoslužby „tělo na tělo“ moc neoblubují, i když Chorvaté jsou přý spolu namačkání rádi.

Velice dobře se daří spolupráce se sborem v Pule, Hosanou. Mají společnou mládež, což je skvělé taky kvůli Terezce a Matyášovi Dohnalovým. Pastor Hosany, Nebojša, přijede v dubnu s Dohnalovými do Prahy. S ním a jeho ženou jsme společně s Dohnalovými i Roksandičovými grilovali jediné slunné odpoledne našeho pobytu. Ten den jsme se také prošli po Rovinji okolo přístavu

Do Rovinje to není tak daleko, přesto cesta zabere skoro celý den. Vyrážíme ráno a večer už v jiném podnebním pásu, subtropickém. Sedíme s Jardou, Lubošem Ondráčkem a Tomášem Božovským okolo stolu v obývací kuchyni malého přízemního domku, který vyrostl nedaleko městečka Rovinj na „kampaň“ – neboli zahradě. Nebyla tu voda, ani elektrina, jen vyprahlá kamenitá jílovitá zahrada. Ale studna, solární panel a hlavně šikovný majitelé ji změnili na malebné místo k bydlení. Dům, porostlý popínavými květinami, obklopuje důmyslně zavlažovaná zeleninová zahrada, cestu lemují keře vinné révy a za domem na zahradě je ve stínu stromů posezení s grilem a úplně dole stojí chlívek pro kozy, které se spokojeně pasou na sousední parcele. U našich misionářů je mílo a veselo. Dvě starší děti, Terezka a Matýsek, poté co odvedly kozy z pastvy, odešly do svých pokojků, ale nejmladší, čiperný Martínek si návštěvu pořádně užívá. Dává nám všem nová jména a vymýšlí, na co si budeme hrát.

Za Dohnalovými jezdíme jednou do roka zjistit, jak se mají nejen na papíře dopisů, ale

v realu. Mají se dobře – slouží mocně Bohu na místě, kam je postavil a On se o ně stará. Ale: potřebují moc i naši podporu. Hlavně modlitebni, protože co se daří dneska, potřebuje Boží milost a moc i zítra a s našimi modlitbami Bůh počítá. Je to naše zodpovědnost, jestli budeme jako vysílací sbor „krýt našim Čechům v cizině záda. Především

vu a já se i vykoukala. Jedno dopoledne strávili muži kácením dvou stromů, což Jirkovi dost pomohlo a zároveň je i při práci dobré povídání. Mluvením a modlením a společným jídlem jsme v Rovinji strávili většinu času, protože to je nejlepší praktikování jednoty.

Bůh si stále víc Jirku používá při sjednocování istrijské církve a Jirka s Katkou to vidí jako jedno z hlavních poslání v Chorvatsku. Také se chystají na další část Božího plánu, který mají na srdci už dlouho. Na zahradě vyrůstá srub, protože se v budoucnu chystají věnovat pastorům, kteří by k nim jezdili na duchovní zotavenou. To je ale do budoucna, i když se to i těmito praktickými kroky blíží. Současnost to je péče o lidi ve sboru a záchrana nových lidí. S fungováním sboru pomáhá starší, Goran Roksandič. S mnoha lidmi se Dohnalovi přátelí a přitom jim mohou říci o Boží záchraně. Na každý den se někdo ve sboru za lidi v Rovinji modlí!

Nezapomínejme se i my za Dohnalovy a rovinjský sbor modlit! Jsou součástí naší rodiny a i když by to mohlo vypadat, že jsou „vzdálení příbuzní“, pro nás jsou blízcí spolupracovníci na Božím plánu záchran. (Příště o Bohmových ve Slovinsku)

Nanda

● JAK JSEM TO PROŽIL

Chvály na Václaváku

aneb Začít a nebát se ... (a najít si čas)

Milí kamarádi v Kristu, je krásné zažívat, jak Bůh jedná a setkávat se s Jeho přítomností... Bůh je tak dobrý! Jemu patří chvála, sláva a dobrořečení na věky věků!

„Dlouho jste čekali. Přeji si, abyste vyšli ven, za zdi církví, a podávali o mně zvěst právě na tomto místě, a pravidelně...“ vnímala jsem, jak mi Bůh říká v den svátku Mistra Jana Husa při večerní evangelizaci na Václavském náměstí. Šla jsem za neda-leko stojící Monikou Walker: „Moni, Bůh ke mně teď mluvil a toto mi řekl... Co Ty na to?“ Moničiny oči zajiskřily radostí: „Tohle už mám na srdci dlouho! Tak pojďme do toho!“ Cítila jsem, že se Monice splnilo její velké přání...

Zjistili jsme a obstaraly všechny administrativní náležitosti pro konání pravidelných chval na Václavském náměstí. Krásný a velkorysý Bůh otevřel cesty všude, kam jsme přišli. Pán zázračným způsobem pomohl při obstarání techniky, Monika a já jsme zajistily ostatní. Začaly jsme se scházet na společné modlitby. Brzy se k nám přidali Mirek Hoblík, Roger Harsch a Darinka Sedláčková. Před prvními chválami jsme měli několik

modlitebních setkání (která stále pokračují), jasně jsem vnímala, že Bůh chce jednat, dává nás dohromady, svolává „svůj lid“...

Chvály proběhly zatím čtyřikrát. Při prvních hráli a zpívali Hanka a Mirek Hoblíkovi, při druhých skupina „Proti proudu 30“ z České Lípy, při třetích a čtvrtých Petr Hloušek, Monika Walker, David Bukáček,

***Hoden jsi, Pane a Bože náš,
přijmout slávu a úctu
i moc, neboť ty jsi stvořil
všechny věci,
z tvé vůle existovaly
a byly stvořeny...
(Zjevení Janovo, 4, 11)***

Mirek Hoblík a Mirek Urban. Pokaždé zaznělo Boží slovo v češtině i angličtině a občas modlitba. Lidem jsme nabízeli modlitby za uzdravení.

Bůh byl tam, na Václaváku, v celé své kráse a síle a pokaždé tam poslal naše

křesťanské přátele žijící mimo Prahu, kteří o chvalách vůbec nevěděli, například pastora Tomáše Kurku z Opavy, který „náhodou“ šel kolem... Pán vždy poslal na Václavák skupinu křesťanů, kteří se zde modlili – před začátkem, a během chval sloužili lidem. Jsme moc vděční všem křesťanům, kteří na Václavák přišli a podpořili celou akci modlitebně, což bylo stěžejní. Jsem upřímně vděčná za konstantní podporu těchto aktivit mého pastora Petra Káchy, které si velmi vážím.

Při třetích chvalách byla velká Boží přítomnost skoro od začátku. Ten den (7. září) přicházelo mnoho lidí, byli i tací, kteří se sami ptali, odkud jsme, kam do církve by za námi mohli přijít... Toto odpoledne se obrátili dva lidé, o týden později tři. Objevila se i posedlá žena, která se začala před kapelou svlékat, křičela, házela kolem sebe svršky – ve jménu Ježíše Krista musela odejít...

Chvály budou nyní probíhat každou sobotu na Václavském náměstí u sochy sv. Václava mezi 15.00 a 17.00 hod., minimálně do poloviny listopadu. Jste všichni srdečně zváni, jistě potřebujeme posílit modlitební a taneční týmy. Jsme Bohu vděční, že nás do této služby přivedl a že těmto pravidelným setkáním s Ním a s lidmi, které sem přivádí, žehná...

Zuzka Dražilová

Mám bohatého Tátu

V září jsem byla v Izraeli na celosvětovém svolání národů k modlitbám a uctívání, na Konvokaci. Jak jsem se tam vůbec dostala a proč? Měla jsem velkou chuť jet, ale neodvažovala jsem se věřit, že se tam dostanu. Kolik z nás má 35 tisíc, které by mohl právě teď na něco využít a neměl by pocit, že mu budou chybět ☺? Vzpomněla jsem si ale na minulé a předminulé prázdniny, kdy jsem se dostala na každé místo, kam jsem si přála, přestože jsem peníze neměla. Bůh mi tam vždy otevřel dveře přes někoho, kdo se rozhodl projevit mi lásku tím, že za mě něco zaplatil. Musela jsem se naučit přijímat to a myslím, že s tím už nemám problém ☺. K velké chuti se tedy přidala i víra, že Bůh je přece Všemohoucí a má moc na to, abych se do Izraele dostala. S tím jsem se také ozvala Petrovi Káchovi, vedoucímu české výpravy. Potom mi ale přišel dopis ze školy, že jsem překročila standardní dobu studia a budu muset do konce září zaplatit 11 tisíc. Konec. Žádná Konvokace, ke svým 4 tisícům musím nějak sehnat 7, abych mohla pokračovat ve studiu. No paráda.. Touha po účasti na Konvokaci se ve mně po čase ale zase probrala a nešlo mi ji ignorovat. Zavolala jsem Petrovi, že už zase věřím, že jestli mě tam Bůh z nějakého důvodu chce, dostane mě tam i když mám jen 4 tisíce. A trpělivý Petr mě kupodivu povzbudil, ať pošlu

přihlášku a uvidíme. Ok, Bože, Ty jsi bohatý a 31 tisíc pro Tebe není problém. Nedokázala jsem říct „věřím, že se tam dostanu“, ale říkala jsem, že věřím, že Bůh je mocen mě tam dostat, pokud Mu to přijde jako dobrý nápad. Větší víru jsem neměla. O pár dní později mi volá Petr „Mám někoho, kdo ti chce zapla-

tit letenku.“ Někdo chce dát 12 tisíc, abych mohla odletět do Izraele?? Wow. „Někdo se mi ozval a posílá 5 tisíc.“ Za pár dní mi chybělo „jen“ 11 tisíc, den před poslední možností odeslání peněz jsem dostala zbytek. Jen jsem se dívala, co to Bůh dělá, a děkovala ☺. Děkuju každému, kdo jste se finančně podíleli na naplnění toho, co se mnou měl Táta v plánu!

A protože toho za těch 12 dnů, které jsem v Jeruzalémě a Betlémě byla, stihl opravdu dost, ještě něco vyberu a do SD pošlu.

*Eliška Slobodová,
region Palmovka*

Co to znamená, když se řekne English Camp v Úvalech?

Jsmo velmi vděční za vaše modlitby během minulých let!

po areálu školy a věnují se různými činnostem. Všechny aktivity mají za úkol vzdělávat

Uvědomuji si, že se možná mnozí modlí za něco, o čem vlastně nemáte představu, jak probíhá.

A to ne vaší vinou ☺.

Proto prosím zapojte svou představivost a nahlédněte pod pokličku:

každé ráno od pondělí do pátku cca 100 místních dětí s rodiči v zástupech čekají u registračních stolků

všichni se (již bez rodičů) nahnou do školní tělocvičny a poslouchají, co je onoho dne čeká, učí se biblický verš k tématu (tento rok jsme probírali příběh o putování Izraelců po poušti), zapojují se do chvály – někteří opravdu Boha chválí, pro některé je to zatím jen zpívání písniček a tancování tanečků; vtipná scénka ze života jim pomůže lépe pochopit poselství biblického příběhu

rozdělení do 7 skupin podle věku a po hlavě se se svými vedoucími (v každé skupince 1 Čech a 1 rodilý mluvčí) rozeběhnou

děti v angličtině, ale zároveň ukázat, jaký je Bůh – a to někdy svým obsahem, ale hlavně svědectvím života a láskou každého, kdo se na přípravě a průběhu EC podílí. Při výtvarce, hodině angličtiny, při nácviu divadla pro rodiče a v tzv. Story roomu, kde je diskuse následující po biblickém příběhu příležitostí sdílet osobní svědectví

během přestávek děti rádi – někdy samy, někdy s přispěním dospěláků

na konci dne děti utrácí táborové peníze za drobnůstky a sladkosti v Camp store nejoblíbenější je Wet Wednesday = Mokrá středa = mokré hrátky, vodní klouzačka v plavkách

jednu noc některé děti přespávají ve stanu

každé odpoledne máme extra aktivity – baseball, tanec, bojovka (co myslíte, že je možné získat, když 2 hodiny obcházíte úvalské domácnosti a snažíte se 1 zápalku vyměnit za co největší vzácnost?), vystoupení pro důchodce...

současně probíhá anglická konverzace pro dospělé v nedaleké cukrárně

a na závěr v pátek večer Party pro rodiče – děti předvádějí vše, co se naučily, a my máme příležitost se s rodiči seznámit, popovídat a pozvat je třeba na Alfa kurzy.

No a potom všichni padneme únavou, ale naplnění vděčností, že nás Bůh všechny chránil, že v Úvalech opět mohlo Boží království rozšířit své hranice a že se mnoho dětí rozhodlo dát svůj život Pánu.

Ještě jednou díky za vaši podporu!

Za Úvaly

Hanka Hoblíková

Výlet nedělký z Palmovky

5. 9. 13 jsme se vypravili s nedělkou na Kokořínsko. Naším cílem bylo trampské tábořiště Myší rodinka. Cestou jsme hráli hru na kolečky – byly tři a každý měl za úkol je dát nepozorovaně někomu jinému – třeba na batoh. Dohromady jsme viděli tři tábořiště, studánku a užívali jsme si krásné výhledy. V Myší rodince jsme opékali buřty a jiné pochoutky. Tábořiště bylo postaveno jako tunel, kterým jsme prolézali. Všude kolem byly obrovské balvany, na které se dalo vyšlézat, nebo se za nimi schovávat a honit se. Výlet se mi moc líbil.

Jana Chalupníková, 11 let

Kokořín

Na nedělkový výlet jsme jeli autobusem. Jelo nás tam 8 dětí (Ben, Samuel, Eliška, Viktorka, Terežka, Alešek, Janička a já) + 4 dospělí. Hlavní vedoucí byl Luboš. Ušli jsme trasu cca 4 km. Nejlepší bylo opékání buřtů, protože uprostřed opékání nás Luboš vzal do skal. Cestou jsme sbírali houby, povídali si a hráli hry. Tento výlet byl prostě skvělý!

Ondřej Chalupník, 9 let

Nevěřící na skupince

Když skupinky v našem sboru začínaly, ani by nás nenapadlo pozvat na skupinku někoho nevěřícího. Skupinky jsme objevili někdy v roce 1979 nebo 1980 vlastně jaksi mimochodem – byly pro nás pouze místem, kde se probíraly „kurzíky“, sloužily tedy k tomu, aby se nově uvěřivší seznámili se základy křesťanského života. Až později jsme zjistili, že skupinky mají rovněž význam pro pastorační nebo pro modlitební život sboru.

Na naše první skupinky tedy chodili především nově obrácení lidé. Byla to ovšem hodně odlišná doba. Tehdy nás prakticky neohrožovalo New Age, mezi lidmi nebylo tak hluboce zakořeněno přesvědčení, že „každý má svou pravdu“, lidé přicházeli ke Kristu většinou na základě osobního svědectví, doprovázeného racionální argumentací (není tím řečeno, že bychom nepočítali s nadpřirozeným Bohem a spoléhali čistě na rozum, nicméně nevěřící mnohem častěji než dnes argumentovali racionálně, a chtěli-li jsme je oslovit, museli jsme vstoupit na jejich hřiště).

Vycházím z toho, že každý člověk má několik základních duchovních potřeb: Potřebuje být milován, potřebuje vědět, že jeho život má nějaký smysl, a potřebuje někam patřit. Po naplnění těchto potřeb touží věřící i nevěřící. Tyto potřeby může v podstatě naplnit jen Bůh, byť tak často činí skrze své lidské „agenty“. A právě skupinka se může stát místem, kde jsou tyto naše potřeby naplňovány. Netvrdím, že plně, a netvrdím, že se tak děje vědomě. Já se na každou skupinku těším, ale není tomu tak, že bych si před skupinkou říkal: „Tak, ve čtvrtek bude konečně naplněna má potřeba někam patřit.“

Pokud pozveme na skupinku nevěřícího člověka, je svědkem toho, jak společně čteme Bibli, jak sdílíme své životy, někdy i toho, jak vyznáváme hříchy, téměř vždy toho, jak se za sebe modlíme. Všechny tyto prvky na něj mohou pozitivně zapůsobit, aniž si uvědomuje, co se s ním vlastně děje. Zahrnujeme ho pochopitelně do svých modliteb: Ptáme se ho, co potřebuje, zač se máme u něj modlit. Pokud skutečně věříme v Boha, pak očekáváme, že Bůh naše modlitby vyslyší a/nebo nás povede naším životem. Někdy můžeme dokonce přijmout pro nevěřícího prorocké slovo (stalo se nám to zrovna minulý čtvrtek).

Samozřejmě je velice nutné, abychom se nesnažili se „předvést“ a abychom se v přítomnosti nevěřícího nedělali lepšími, než jsme. Někdy jsou lidé, kteří čerstvě přišli do sboru, až přehnaně uneseni. Dříve nebo

později pak mohou poznat, že i věřící jsou chybující lidé a že dokáží být někdy netaktní či necitelní. Popravdě řečeno, čím dříve na to přijdou, tím lépe. Jejich rodící se víra nemůže být založena na tom, že jsme dokonalí. Oni potřebují být svědky, že dokonalý Bůh jedná s těmito nedokonalými lidmi, a že tito lidé se při vši své nedokonalosti snaží následovat Ježíše. Kandidáti křesťanství dle mého soudu více ocení to, že jsme skuteční, než to, že jsme dokonalí. Když takovému člověku dojde, že se nebojíme jeden před druhým přiznat svou nedokonalost, může ho to velmi pozitivně překvapit: Dojde mu totiž, že

**Každý člověk potřebuje
být milován, potřebuje vědět,
že jeho život má nějaký smysl,
a potřebuje někam
patřit.**

ho přijmeme, i když zjistíme, že má nějaké nedostatky.

Pochopitelně, pro „dokonalé“ to není. Pyšný člověk může přijít na skupinku, být tam svědkem společného sdílení a společných modliteb, a opustit skupinku s tím, že ti lidé jsou vlastně chudáci. (Rozhodně neradím k pokusům mu to vyvracet.) Ale pro „dokonalé“ není nejen skupinka, ale ani Kristův život samotný. Lékaře přece potřebují nemocní, nikoli zdraví. Pokud někdo usoudí, že takové společenství nepotřebuje, požehnejme mu a nechme ho jít. Ostatně, není všem dnům konec. Za rok za dva to už může vidět jinak.

Evangelizace prostřednictvím skupinek má jednu velkou výhodu: Lidem je od počátku jasné, že v křesťanství nejde čistě jen o rozumové argumenty. Jde o život v jeho celistvosti. (Na argumenty se ovšem pochopitelně snažíme odpovídat.)

A co vyznávání hříchů před nevěřícím? Když někoho zveme na skupinku, je dobré mu vysvětlit, jak tomuto společenství rozumíme a proč děláme to, co děláme. A že dodržujeme zpovědní tajemství. Nemusíte se bát, že by tomu nerozuměl. Právě této věci rozumí i nevěřící velmi dobře. Pak už záleží jen na vaší odvaze. Jistě, jsou věci, které není dobré na skupince vyznávat, ať už tam nevěřící jsou či nejsou. Ale to jsou výjimečné situace.

Nejdůležitější je nabídnout lidem nezištné přátelství. Právě to dle mého chápání evangelíi činil Ježíš. Nevěřící z něj cítili, že je „přítelem hříšníků“. Taková hostina u Zachea samozřejmě nebyla totéž, co naše skupinka. Nebo že by tam přece jenom byly nějaké styčné body? Nu, záleží na nás...

Dan Drápal, 14. října 2013

Nedělní ráno

Špička jazyka oblízla několikrát misku po startovací porci ovesných vloček, pokapané medem, sypané skořicí a s několika kousky čokolády.

„Mlask, mlask.“

Nepomlaskávám jen spokojeností z provedené snídaň, ale také protože mám pocit, že bych si ještě něco dal.

Očima přejíždím zásoby v našem špajzu a vzápětí podrobuji stejně důkladné kontrole i lednici.

„Něco by to ještě chtělo, ale co?“

Pocit nejasné potřeby stoupá a tak se začínám raději do Božího slova. I když to často v podobných případech pomáhá, tentokrát mám spíše dojem vrůstajícího vnitřního napětí.

„Že já tam nakonec budu muset.“

Chce se mi a nechce se mi. Jsem líný, trochu nervózní, ale také zvědavý. Aby také ne. Jestliže vyrazím, bude to poprvé, co tam pojedu.

„Kuku, kuku...“

Hodiny s kukačkami po předchozím majiteli jsme sice pro nadměrné tikání umístili na nedůstojné místo naproti záchodové míse, ale kukání ke mě i přes masivní zdi proniklo a upozornilo na nutnost udělat konečně jasné rozhodnutí.

„Pane Bože, takové práce mám a já abych šel na shromáždění!!!“

Ale zároveň tuším, že když nakonec vyrazím, tak toho stihnu daleko víc.

Před pár měsíci jsme z mého dědického podílu zakoupili nedaleko Kutné Hory v nádherném zapadákově bývalý statek s rozsáhlým pozemkem. Přestože budova je v dobrém stavu, práce není zrovna málo. Objevit se v neděli v půl desáté v Praze na regionu je tak téměř nemožné. A i když mám rád samotu, zas taková solitera nejsem, abych dlouhodobě bez Božího lidu vydržel.

„Pavlo, jedeme na shromáždění do Kutné Hory.“

Po té, co jsem vyběhl schody do ložnice, nadšen ze svého jistě požehnaného rozhodnutí, třesu s ještě spící manželkou. Zpoza peřiny na mě vykuklo jedno téměř zalepené oko.

Je mi vše hned jasné a tak se bleskově opravuji.

„Pavlo, odjíždím na shromáždění.“

Protože jedu sám, nechávám auto ve stodole a beru si skládací kolo nedávno koupené pro podobné účely. Po složení si ho mohu vzít jako jen trochu větší tašku kamkoli s sebou.

Pavla mi mezitím připravila výborný oběd. Chutnalo by mě ale asi cokoli, neboť jen o vložkové snídani půl dne nevydržím.

Blaze těm co hladoví, neboť ti budou nasyceni.

Požehnaná neděle. Neboť jsem byl ten den nasycen důkladně hnedle dvakrát.

Pavel Rosecký

Deník chůvy

Ahoj všichni,
po měsíční dovolené strávené v Česku, která byla nejen mou první dovolenou v životě, ale také jedna z nekrásnějších chvil, kdy jsem se po dlouhé době zase mohla šťastně setkat se spoustou z vás, jsem se v pořádku vrátila do Londýna.

Strávila jsem tam sice jen tři dny, ale i ty pro mě byly přímo životně důležité, protože jsem zase plavala v angličtině, jako bych snad předtím ani nebyla deset měsíců v zahraničí. Jedna z prvních otázek mojí milované Annet (administrátorka Vinesongu, která s námi bydlí spolu s jejím manželem Christianem) byla, co se stalo s mou angličtinou?! Je fakt, že jsem ze sebe po přiletu nedokázala dostat ani jednu srozumitelnou větu, natož konverzaci. Taky jsem se musela znovu vypořádat s kulturním šokem (což už je pro mě sice známá věc, ale ještě jsem nenašla recept, jak se jí vyhnout, kdybyste někdo věděl, napište).

Ve středu ráno jsme s Rachael po jednácí hodinách pěkně nudného letu konečně přistály v Jihoafrické republice, kde nás (a šest obrovských kufrů) vyzvedl zbytek týmu. Přes mé obavy, že si mě Reuben snad ani nebude pamatovat, se stalo něco nezapomenutelného. Jen co mě Reuben uviděl, hned začal nahlas křičet moje jméno a vběhl mi do náruče s takovou vervou, že mě málem porazil. Držel se mě jako klíště a přitom mumlal „I love you“ a „I missed you!“. Dojalo mě to k slzám. ☺

Hrozně vyrostl a mluví jedna báseň.

Moje poznatky z JARU:

1) Je to jedna velká smíšenina národností. Můžete tu potkat lidi snad ze všech koutů světa a mluví se tu mnoha různými jazyky a dialekty, z nichž já se nejvíc setkávám s afrikánštinou a samozřejmě s angličtinou jakožto úředním jazykem. (Díky Bohu za to!) ☺

Afrikánštinu jsem už slyšela častokrát od Charlene a Daniela a kupodivu jsme našli mnoho velice podobných slov češtině. Například „bordel“ nebo „brýle“. Mluví podobným přízvukem jako my Češi s výrazným R (které Reuben ještě neumí říct, takže zní často dost vtipně) a CH (což je až podezřele podobné chrochtání).

2) Mají tu převrácené roční období, takže dny jsou tu horké jako naše léto a noci studené jako náš podzim. A oni tomu říkají jaro!

JAR je vyhlášená svými zuřivými bouřkami a řeknu vám, že mi to nedělá radost.

Stmívá se tu z minuty na minutu. Jdete třeba vysypat koš do popelnice a slunce vám „šajní“ do obličejů, a jen co dojdete domů, už abyste rozsvítili světla.

3) JAR bych připodobnila k velkému bublifuku. Asi jste slyšeli spoustu strašidel-

V Johannesburgu ve Lvím parku jsem hladila žirafu i lviče.

Jsem na tom správném místě a ve správnou dobu a to je ten nejlepší pocit, který přejí každému z vás.

ných příběhů o tom, jak se tu černoši nesnáší s bělochy a podle všeho je to pravda, ale já osobně jsem tu zatím (díky Bohu!) žádnou rivalitu neviděla. A proč ten bublifuk? Můžete si totiž k bydlení vybrat jednu z mnoha obydlí „bublin“ (výslovně se to doporučuje), což jsou v podstatě přísně střežené objekty (vesnice), většinou obehnané elektrickým plotem a dostanete se do nich pouze, když se zaregistrujete, sejmou vám otisky prstů, hlásíte jméno domu a ještě se někdy musíte prokázat pasem. Do toho tu pořád chodí kolem domů hlídka. Taková „vesnice“ má vlastní obchod, restauraci, doktory..., takže z ní vlastně ani nemusíte vyjít. Obecně se považuje za vysoce bezpečnou a je to snad jediné místo, kde běloši neriskují, když chodí po setmění ven. Lidé tu pro své bezpečí udělají fakt cokoli. Neumím si ani představit, kolik peněz asi takový dům tady stojí, ale jsem moc ráda, že právě v jednom takovém bydlíme. ☺

4) Další věcí, co mě na jejich kultuře udivilo, bylo, že většině lidí v domácnosti vypomáhá služebná. Taková služebná vám vygruntuje, vypere, vyžehlí, pohlídá děti a někdy i uvaří. Často je u rodiny po celý svůj život a dostává za to samozřejmě plat. Samozřejmě je i zahradník. Taková je prostě jejich kultura.

Chvilku jsem si o tom myslela své, ale koneckonců má aspoň víc lidí práci a to je prima, ne? ☺

5) Ceny jsou tu podobné jako v Česku. Jsem nadšená, že si jejich měnu (rand) dokážu i přes své matematické nenačání lehce přepočítat do Kč, jelikož se to jednoduše násobí dvěma.

6) Města v JARU vypadají jako smíšenina Evropy a Ameriky. Vůbec bych neřekla, že to je Afrika, ale pak vyjedete za město a stav silnice vás opět rychle vrátí do reality.

Žije tu spousta zvířat, ale volně běžících jsem jich tu ještě moc neviděla. To přijde.

7) Lidé mi tu přijdou velice milí, přátelští a pohostinní. Často také dosti kontaktní. Takže nejedna pusa padla.

Moje zážitky:

1) Vinesong mě vzal jako dárek do Lvího parku v Johannesburgu. Bylo to úžasné. Projížděli jsme se autem mezi lvy a pak jsem objevila svůj skrytý strach z žiraf (kde jinde bych ho mohla objevit než v Africe). Jednu jsem si statečně pohladila a hodila jí na půlmetrový jazyk granule. Nedlouho po té jsem si i mohla zapózovat s lvičaty, která jsem s tlukoucím srdcem nakonec i pohladila. No kdo by si nechal ujít takovou příležitost, že?

2) Na večerní koncerty nechodí zatím příliš mnoho lidí a hlavním důvodem je, že se všichni dost bojí vyjít po setmění z domu (či vyjet autem). No asi vědí proč.

3) Koncerty jsou jinak úžasné. Boží přítomnost je tam naprosto znát. V neděli dokonce přišlo na výzvu ke spasení 13 lidí a mnoho jiných bylo dotčeno Duchem Svätým. Jsme z toho všichni moc povzbuzeni.

4) Měla jsem tu čest se seznámit s rodící Danielou a Charlene (jejíž maminka byla dřív zpěvačkou ve Vinesongu). Všichni jsou moc milí a milují Reubena, takže když jsme u nich na návštěvě, skoro nemám co dělat. ☺

5) Už jsem si tu i zašla s Rachael do kina. Byla to sice úplná hloupost, ale mám lístek z jihoafrického kina a za to to rozhodně stálo.

6) Zúčastnila jsem se tu již mnoha grilování. Je to něco jako jejich specialita. Dokonce mají státní svátek, který je vyhrazený právě na pořádnou grilovačku.

7) Vždycky, když někde přijdu, tak mi nabízí jihoafrické speciality. Někdy se musím dost přemáhat (třeba namočit si sušenku do čaje?!), ale mám tu i své oblíbené jídlo a to „cook sisters“, což je v podstatě těsto naložené v cukru... Zdravost nad zdravost...

Tak to bude asi všechno. Budeme mít teď hodně nabitý program. Koncert skoro každý den, ale proto jsme tady. Jsem moc ráda, že toho můžu být součástí. Jsem na tom správném místě a ve správnou dobu a to je ten nejlepší pocit, který přejí každému z vás.

Díky, že na mě myslíte. Reuben posílá hlasitý pozdrav (mimochodem všichni jsou tu úplně vedle z jeho počítání v češtině a teď taky zpěvu) a já se vám zase někdy ozvu.

Pokud si někdy vzpomenete, můžete se MODLIT ZA:

- 1) hodně lidí na koncertech,
- 2) aby mě má trpělivost a láska k Reubenovi jen tak nepřešla,
- 3) za naši ochranu,
- 4) abych věděla, jak se v jaké situaci zachovat, protože ne vždycky mě to napadne.

Díky moc!

Vaše Bohdanka chůvi misionářka

Křižovatky – William P. Young: *Crossroads*

V roce 2009 vydalo nakladatelství Euromedia první knihu Williama P. Younga *Chatrč*. Kniha se prodala přes třicet tisíc výtisků, z čehož jasně plyne, že ji nekupovali pouze evangelikální křesťané, mezi nimiž vyvolala nemalou kontroverzi. Kniha je jistě zajímavá nejen pro svůj duchovní obsah, ale i jako literární dílo, a předpokládám, že ji s napětím přečetli i lidé, které její duchovní obsah nechával chladnými.

Nyní přichází nakladatelství Euromedia s další knihou téhož autora. Jde o román *Křižovatky (Crossroads)* a předpokládám, že se bude prodávat stejně dobře – a že vyvolá kontroverzi možná ještě větší.

Fabule příběhu si – na rozdíl od příběhu *Chatrče* – nečiní nárok na to, že se skutečně odehrála. Autor nás nenechává na pochybách, že jde o fikci. Podobně jako u *Chatrče* se hlavní hrdina knihy setkává s Ježíšem a s Duchem svatým – a vlastně nepřímo i s Otcem, nazývaným „Taťka“ – ovšem vlastně až při svém umírání. Na zem se ve svém těle nevrací.

Oním hlavním hrdinou je Anthony Spencer, úspěšný podnikatel s realitami, který si vytvoří vlastní impérium, ovšem cestou za bohatstvím a úspěchem obětuje svou rodinu – manželku, dceru i bratra. Všem blízkým se odcizí a svými spolupracovníky pohrdá, což mu oni, přinejmenším ve svých srdcích a myslích, oplácejí. Jako člověk tedy žije v naprosté citové izolaci.

Když je ve středních letech na vrcholu svého „úspěchu“, postihne jej komplikovaná mozková příhoda, z níž se již neprobere. Jeho duše se ocitne ve zvláštní krajině s řadou cest, na nichž je řada křižovatek. Neví, kde je, neví, kam se má vydat. Nakonec se ocitne před nějakou „nemovitostí“, a když se do ní dostane, setká se s mužem jménem Jake, jakýmsi průvodcem, jak ho známe z Lewisovy knihy *Velký rozvod*. Postupně se na tomto rozlehlém místě setkává i s Ježíšem a s Duchem svatým, který se mu zjeví jako stará Indiánka z kmene Lakotů. (Čtenáři *Chatrče* si jistě vzpomenou, že tam se hlavní hrdina setkal s Bohem Otcem v podobě starší černošky. Zde mají někteří lidé skvělou příležitost se nad knihou pohoršit a vztekají ji odložit jako „rouhavou“.)

Hlavní hrdina zanedlouho zjistí, že zanedbané budovy a zanedbaný pozemek jsou vlastně odrazem jeho vlastní duše. Dostane příležitost se vrátit „mezi lidi“, a to velmi zvláštním způsobem: Vstoupí do těla konkrétního člověka a může se dostat z něj do těla jiného člověka, pokud první člověk toho druhého políbí. Tak se ocitne v těle dospívajícího hochy s Downovým syndromem, v těle černé křesťanky, která se nejprve domnívá, že je posedlá a která ztropí skandál v křesťanském sboru, i v těle staršího tohoto sboru, který je občanským povoláním policista.

Anthony Spencer, jehož tělo leží bezvládně na jednotce intenzivní péče, poznává svět očima jiných lidí. Jeho duše se pohybuje mezi jeho „pozemkem“, na němž se setkává s průvodcem Jakem, Ježíšem a Duchem svatým („babičkou“), a těly zmíněných lidí. Začíná vidět, co vlastně se svým životem udělal. Dostane od Ježíše příležitost uzdravit jediného člověka... ale to už bych vám vlastně prozrazoval příliš.

Příběh je napínavý a knihu budete číst jako detektivku. Nicméně jedna věc je *příběh*, druhá věc je *sdělení*, nebo, chcete-li, *poselství*. William Young nějakým způsobem poznal Boha a chce nám sdělit, jaký je. S tím nám sděluje i to, jak rozumí světu. Mnohé věty stojí za zamyšlení. Tak kupříkladu průvodce Jake Anthony Spencerovi říká: „Dokonce ani vlastním duším pořádně nerozumíme, dokud se opona nepozdvihne, dokud nevyjdeme z úkrytu na místo, kde nás poznají.“ Nebo uvažte tyto dialogy mezi Jakem a Anthonyem:

„Tím, že tomu věříš, tomu, že smrt je prostě jen smrt a „tím vše končí“; tím, že tomu věříš, stává se to opravdovým?“

„Jistě! Pro mě je to skutečné,“ odvětil Tony.

„Já jsem se neptal, jestli je to pro tebe skutečné. Očividně to pro tebe skutečné je, ale ptal jsem se na to, jestli je to opravdové.“

Tony sklopil pohled a přemýšlel. „Já ti nerozumím. Jaký je v tom rozdíl? Jestliže je něco skutečné, copak to není opravdové?“

„Ale zdaleka ne, Tony! A aby se věci ještě víc zkomplikovaly, skutečné může být něco, co přitom vlastně ani neexistuje, kdežto pravda vůbec nezávisí na tom, co je skutečné nebo je to tak vnímáno.“

...

„A tak ty posloucháš, co ti ten Bůh říká, ale nevěříš tomu. To, že tomu nevěříš, se tak pro tebe stává skutečností a ty si pak vytvoříš svět, v němž se tahle nevíra v Boha, v jeho lásku a dokonce v něho samotného stane základním kamenem stavby tvého života. Mimo jiné se tu nabízí otázka: Způsobuje tvoje neschopnost uvěřit slovům tohoto Boha, že to, co tento Bůh řekl, není pravdivé?“ ... „Tony, peklo je, když věříme, že něco je skutečné, ačkoli to není opravdové.“

Otevřeným lidem snad Young pomůže trochu pochopit Trojiční učení. Ježíš to Anthonymu vysvětluje takto:

Byl jsi stvořen pospolitostí, abys existoval uvnitř pospolitosti; utvořen k obrazu Boha, který nikdy nic jiného než pospolitost nepoznal.“

„Bůh a pospolitost?“

„Odjakživa. Říkal jsem ti přece, že jsem nikdy nebyl sám. Nikdy jsem nic sám nedělal. Vztah je v samém srdci toho, čím jsem.“

„Tohle jsem nikdy pořádně nepochopil.“

„S tím se netrap. Není třeba to chápat, je třeba to poznat.“

...

Nu, víc vám raději neprozradím.

Samozřejmě je zde otázka, do jaké míry lze teologii pěstovat prostřednictvím románů. Pokud by někdo tvrdil, že „takto to určitě je“, patrně by se provinil proti přikázání „Nezobrazíš si Boha zpodoběním něčeho...“ Pokud ale zaujmeme postoj, že *takto by to mohlo být*, modláři se stát nemusíme. Youngova kniha nám říká mnoho zajímavého a důležitého o Bohu, o nás, ba i o církvi. Líčí setkání s Boží milostí, s nekončící Boží láskou, líčí autentické pokání, líčí i církev znetvořenou zákonitvím (ta bude asi proti knize protestovat nejvíce). Abych použil Youngova výrazu, mezi lidmi je mnoho skutečného, které není pravdivé. Poselství Youngovy knihy mi připadá pravdivé, i když fabule příběhu není skutečná...

Dan Drápal, 6. června 2013

Údolí stínů

Určitě jste někdy byli pod tlakem, kdy jste byli nuceni dělat něco, s čím jste příliš nesouhlasili.

Údolí stínů je příběhem křesťanského důstojníka, který takové dilema musel řešit.

USA se nachází na prahu války ve Vietnamu. Plukovník Hal Moor (Mel Gibson) dostane rozkaz postavit se do čela operace, o které je od začátku přesvědčen, že nemá žádnou naději na úspěch. Jeho přesvědčení o nezdaru ještě stoupne po té, co velení armády odvolá jeho nejzkušenější důstojníky a přidělí mu místo nich nováčky bez bojových zkušeností.

Nehází ale flintu do žita, ale pečlivou přípravou a výcvikem jednotky se snaží eliminovat předpokládané ztráty v nastávajícím střetu na minimum.

Válečné scény jsou drsné a realistické, a jejich délka dle mého názoru poněkud ubírá prostor pro vykreslení psychologie více postav, než Hall Moora, případně jeho manželky (Madelaine Stowe.) Přestože režisér a scenárista v jedné osobě Randall Wallace film na můj vkus přesytil patosem a přidal mnohá kliše, vzniklo dílo, které stojí za to vidět.

Stříhy mezi bojovými scénami jsou prokládány roznášením úmrtních telegramů pozůstalým a snaží se upozornit na fakt, že válka se nikdy netýká jen těch, co jsou momentálně na frontě.

Údolí stínů nemá za úkol mapovat historii, nebo vykládat příčiny války ve Vietnamu. Je to především osobní příběh hlavního hrdiny, prožívajícího jedno z nejtěžších období života, a který se nebojí nejen v krizových momentech veřejně přiznat k víře v Hospodina.

Více než dvouhodinový snímek, nesoucí se na vlně válečných filmů, odstartovaných Vojínem Ryanem, se dá v současnosti sehnat na DVD jen přes bazar uživatelů ČSFD, kteří mu udělili velmi slušných 71 %.

Pavel Rosecký

● OZNÁMENÍ

Zveme Vás
na listopadové
semináře:

12. 11. v 18 hodin

Prevence a zvládání krizí a konfliktů ve vztazích

Přednáší: Pavel Raus

Náhradní termín za seminář,
který byl z důvodů nemoci
zrušen.

29. 11. v 18 hodin

Manipulace a jak s ní naložit

Přednáší: Hana Žezulová

Bližší informace o seminářích,
přihlašování a cenách najdete na:

sbor.kspraha.cz/poradenstvi/akce

kontakt: Petra Mizurová 725 677 162,
petra.mizurova@kaes.cz

Pozvání na shromáždění s misijním týmem z Japonska

Shromáždění japonské církve TLCCC s pastorem Paulem Akimoto

v pátek 8. 11. 2013 od 18.30 do 20.30 hodin

Kázání Božího slova, modlitby za nemocné, prorocká služba. Malý sál BJB, Vinohradská 68,
Praha 3, kontakt: marek.jaxa@seznam.cz; sally.jaxa@seznam.cz, 777 321 428

WORSHIP

v sobotu 30. 11. v 18 h

velký sál

Na Žertvách 23

v uctívání bít
s **Ním**

W V I S I O N

písně česky i anglicky

6. ROČNÍK

Pobavení, odpočinek, naděje, přátelství
- **zprávy, které jsou dobré.**

Festival

Dny dobrých zpráv

4. – 9. listopadu 2013

Kulturní mix křesťanského umění: divadlo, rock,
folk, rep, gospel

Přijďte s přáteli pro dobré zprávy!

Všechny programy jsou v HuDi klubu Ilusion, Vinohradská 48, Praha 2

Podrobné informace: www.dnydobrychzprav.cz

● OZNÁMENÍ

Mládež
KS Praha

WWW.MLADEZPRAHA.KAES.CZ

Křesťanské společenství mládeže

Č.ú.: 186564276/0300, v.s. 682102

DOROST (12 – 15 LET)

středy 17:00 – 19:00 hod.

více info

Jana Bukáčková

777 614 496

jana.buckackova@email.cz

POROST (15 – 18 LET)

úterky 17:30 – 19:30 hod.

více info

Štěpánka Bláhová

777 576 530

spetanka@seznam.cz

ODROST (18 – 25 LET)

pondělky 18:30 – 21:00 hod.

více info

Michal Klesnil

737 984 138

michal.klesnil@kaes.cz

Setkání mládeže

Věštba nebo prorocství?

*Večerní setkání
pro mladé,
kde to žije*

**Šestá 17. 11.
18:00**

Ortenovo náměstí 34, škola TGM

Vstup zdarma
Tance a scénky

mladezpaha.kaes.cz/sesta
Dita Frantíková 724435309
Křesťanské společenství Praha

Pokud je ti 12–15 let, jsi zván na dorostovou přespávačku se soutěží

Nasbírej co nejvíc!

(Ale čeho?)

Sraz: V sobotu 23. 11. 2013 ve 14:30 na Žertvách 23 (u metra Palmovka).

Konec: V neděli 24. 11. do 10:00. (Kdo chce, může zůstat na bohoslužby.)

S sebou: 60 Kč (na večeři a snídani), přezůvky, zubokartáček s pastou, spacák s karimatkou, Bibli (kdo má), oblečení na ven.

Můžeš se těšit na netradiční odpolední soutěž (ve které půjde o víc než o to nasyslit si co nejvíce), na kamarády (rádi uvidíme i nové) nebo na (snad) zábavné vnitřní hry.

Soutěžní úkol: Sestaviš-li z osmi slov *nechce, ráda, vody, ryby, do, jí, kočka, ale* staré přísloví a vysvětlíš-li na přespávačce, co znamená, budeš odměněn.

Další údaje ráda poskytne Jana Bukáčková (777 614 496) nebo je najdeš na www.mladezpaha.kaes.cz.

Aglow

22. 11. 2013

mluvčí Jitka Krchňáková
od 18 hodin

ve sboru Církve bratrské
v Soukenické 15,
v Kavárně v Praze 1.

Pro radost vašim dětem darujeme
dva Osmáky i s klecí a příslušenstvím. Volejte 732 97 95 27

**Prezentace
výjezdu do Řecka
Marty Hrabcové
je 20. 11. 2013
od 18:00 hodin**

v malém sále,
Na Žertvách 23, Praha 8.

Sborový dopis je informační bulletin pro členy a přátele Křesťanského společenství Praha.
Odráží život regionů, slouží k jejich propojení a jednotě.

● SBOROVÝ INFORMAČNÍ SERVIS SBOROVÉ BOHOSLUŽBY

3. 11.

KD Ládví 15:00

Chvály: Hudební skupina pod vedením Jana Knížka
Kázání: Petr Kácha – Ježíš je Pánem celého našeho života

1. 12.

KD Ládví 15:00

Gospelové bohoslužby Touch of gospel

18. 11.

SBOROVÁ MODLITEBNÍ

od 18:00, Na Žertvách 23, Praha 8

23. 11.

SETKÁNÍ SLUŽEBNÍKŮ

od 9:00, Na Žertvách 23, Praha 8

● INFORMACE O REGIONECH

Čísla u kolonky Počet členů znamenají: dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti

ČERNÝ MOST

Vedením pověřen: Pavel Louthan

Shromáždění: Region má společné shromáždění s regionem Východ.

Počet členů: 24/9/8

Vstup: Lucie Houzvičková

SEVER

Pastor: Tomáš Božovský

Shromáždění: Ne 9:30, ZŠ TGM, Ortenovo náměstí, Praha 7

Modlitební: 11. 11. v 18:15 u Václavíků

Počet členů: 106/19/41

ZÁPAD

Kolektivní vedení: Mirek Bálek, Luboš Ondráček, Richard Roušal, Petr Žůna

Shromáždění: Ne 15:30, Komunitní centrum v Nových Butovicích (stanice metra Hůrka)

Počet členů: 49/5/21

VÝCHOD

Pastor: Otakar Kunzmann

Shromáždění: Ne 16:00, Na Žertvách 23

Modlitební: každou neděli (kromě první v měsíci) od 15:00 v knihovně ve sborové budově

Počet členů: 72/7/17

Vstup: Hana a Stanislav Pospíšilovi

Svatby: Michal Ženíšek a Aneta Kovářová v 07/2013,

Otakar Kunzmann ml. a Marie Bukáčková v 09/2013

PALMOVKA

Kolektivní vedení: Tomáš Dittrich a Lumír Ptáček

Shromáždění: Ne 10:00, Na Žertvách 23

Počet členů: 81/21/29

Křest: Jonáš Wachtl (2. 8.)

Vstup: Aleš a Andrea Hanzlíčkovi s dětmi Terezou a Alešem

JIHOVÝCHOD

Pastor: Zdeněk Rašovský

Shromáždění: Ne 10:00 (9:45 modlitební), Dům služeb, Vodnická 531/44, Praha 4 (Objekt je nový a není na mapě Google ani Seznamu.) Mapka na kspraha.cz/jihovychod/

Počet členů: 33/1/22

STŘED

Pastor: Petr Kácha

Shromáždění: Ne 10:00 Římská 20, Praha 2 – budova Fitzwilliam Business

Počet členů: 100/12/40

JIH

Pastor: Miloš Poborský

Shromáždění: Ne 10:00 (modlitby 9:30), KC Novodvorská, Novodvorská 1013/151

Modlitební: v Ne 18:00 – Dáša Blažková, Slepá I/14

Počet členů: 49/3/27

Výstup: Jaroslav Láník přestup do AC CBH Praha

SBOR KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ PRAHA IČ 73631043

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Kontakt

tel./fax: 284 822 294

e-mail: paha@kaes.cz

www.kspraha.cz

Účet

Sbor Křesťanské společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

nové číslo účtu: 223775399/0300

konst. s.: 0558

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
04694	desátky	Černý Most
05694	desátky	Západ
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
910	stavební fond	
682120	Izrael a Církev	
682130	dary na sborovou mládež	

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8
Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor: Anna Slobodová,

e-mail: sd@kaes.cz

Redakční rada a redakce:

Tomáš Božovský, Anna Slobodová,
Pavel Rosecký

Sazba: Olga Hrdinová / APEO

Příjem článků:

písemně na adresu sboru nebo na e-mail
sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 10. předchozího měsíce.

Doporučená cena: 15 Kč

